

ZEĎ

A jak si tak hraje se slovy nebo si slova hrají s ním,
občas nějaké rozdrť horkými konečky prstů.

Přepálený svědek by dodal, že pocit beztrestnosti za
toto nevinné vraždění stojí a padá na cihlové zdi
oddělující dům od ulice, kde venku umlká déšť pod
řvoucím motorem aut v podobné hře,

do chvíle, než zakvílí brzdy a zřítí se do hlubin ticha
– a tento kousek bude náležitě zalit potleskem tisíců
kapek jako jasné gesto vítězství, které ještě zesílí,

až ten muž vyjde ven zjistit, co se přihodilo,
a nezavře za sebou dveře.

Jen stěží lze použít slova k popisu toho, co se bude
dít nad jeho pracovním stolem, neboť o ně právě
jde:

jak noční můry na světlo žárovky nalétnou do
jednoho bodu útržky zlikvidovaných básní, které se
nesměly narodit, do litanie k hromadné žalobě slije
se zohavenost a křivda

a je jen otázka času, kdy pracovním těkne rozsudek
o síle nálože schopné srovnat dům se zemí
nepostřehnutelným odpalem rozfázovaným na
zhruba třicet let.

A skutečně to vypadá, že trest je otázkou času, že
cosi tlačí na odmávnutí dominového efektu zmaru,

ale hodiny ubíhají a muž se nevrací, drží ho
a ubíhají s ním pryč, přestože vám bude tvrdit, že
on se nehnul z místa a že je to právě svět, který se
míhá, a lidé v něm, odnášející nábytek,

zatímco jiní se zabydlují a v místě toho stolu,

u něhož proseděl noci, leží už cizí koberec, na
kterém malý chlapec s letadlem v ruce hraje si na
pilota a létá, stoupá, klesá, vybuchuje,

a jemuž přepálený svědek ještě neřekl, že pocit
beztrestnosti za toto nevinné vraždění stojí a padá
na cihlové zdi.

Všechno, hlavně ten dům je zvláštní: chrání bytost,
která prochází člověkem, která je zvláštní, hlavně
jak jí prochází všechno v tom domě.